פֿערלאַג די: „יודישע ביהנע".

די רעפּעטיציע

קאָמעדיע אין צוויי אקטען

פון אברהם רייזען.

פרייז 6 קאָפּ.

ווארשא—תרס"ז

ДИ РЕПЕТИЦІЯ

Комедія А Рейзина

Тип И Эдельштейна и Ко, Налевки 38.

Reisin
Die repetizie

פֿערלאג די: „יודישע ביהנע״.

די רֶעפֶּעטִיצְיֶע

קאמעדיע אין צוויי אקטען

פון אברהם רייזען.

פרייז 6 קאָפּ׳

ווארשא—תרס״ז

ДИ РЕПЕТИЦІЯ

Комедія А Рейзина

296.025
R27k

די פערזאָנען:

באָרים: אַ יונגער בחור פון 25 יאָהר, אַ הויכער ברונעט, אַ פריקאַשציק.

בערטע: אַ מיידעל פון 22 יאָהר, אַ שניידערין.

שרה: אַ שטוב-מיידעל.

זעלצער: אַ פריקאַשציק, באָריסעס אַ קאָליעגיע.

די סצענע קומט פאָר אין וואַרשא, אין די לעצטע יאָהרען.

ערשטער אַקט

די סצענע שטעלט פאָר אַ קליין-ציכטיג-צימער, ביי איין וואַנד שטעהט אַ בעט, איבער געצויגען מיט אַ ווייס-ליילאַך; ביי דער וואַנד, צום פענסטער, וואָס געהט אַרויס צו דער גאַס, שטעהט אַ קליין טישעל, מיט צוויי שטוהלען. אויפ'ן פענסטער שטעהען צוויי ריינע אויסגעווישטע גלעזער, אין איין גלאָז ליעגט אַ טהיי-לעפעלע, עס ליעגט אַ האַלב לעבעלע וויים ברויט, אַ האַלבע זעמעל און אַ ביכעל פערגאָסען מיט טינט. אייף דער וואַנד הענגט עפעס איין איליוסטראַציאָן פון „ניוואַ", וואָס שטעלט פאָר, ווי אַ יונג מיידעל קלויבט בלומען אין פעלד, און אַ קליין פאָטאָגראַפיש בילד פון אַ יונג-מיידעל, געפאַסט אין אַ הילצערנעם רעמעל.

באָרים. (לויפט אריין אַיילענדיג און ציטראָגען, וואַרפט אַראָב דעם הוט אויף דר'ערד און דאָס שטעקעל לעגט ער אַוועק אויפ'ן טיש, פאַלד פערהאַפט ער זיך און הייבט אויף דעם הוט פון דר'ערד און לעגט עס אויפ'ן בעט, און דאָס שטעקעל נעמט ער צו פון טיש און שטעלט אַוועק אין ווינקעל צימער. ער לאָזט זיך געהן הין און צוריק איבער'ן צימער און רעדט פאַר זיך:) שוין נאָך צעהן. זי האָט שוין געדאַרפט קומען (ער שטעלט זיך אָב און קוקט צום פענסטער.) אויף דער משוגענער אַ קשיא, זי קען אַ מאָל קומען צוועלף. זי רויבט מיר מיין רוה, קראַנק וועל איך פון איהר ווערען. (ער קרעכצט) פרעג וואָס האָב איך אין איהר אַזוינס דער זעהען? אַ מיידעל, ווי אלע, נאָר עס ציהט מיך עפעס אַזוי צו איהר, אַז וואָלט איך דאַכט זיך דער שטיקט זי

ק 23800

אין מיינע אָרעמס! (ער שפּרייט אויס די הענד, ווי ער וויל עמיצען אַרום נעמען) אויגען האָט זי שיינע!... שוואַרצע... אַז זי הייבט זיי אויף אויף מיר, דאַכט זיך מיר, אַז איך ווער פֿאַרבּרענט... זי האָט מיך געפּאַקט!... (פּאַוזע) שוין נאָך צעהן, זי וועט שוין ניט קומען, איהר פֿערדרעהט דאָך גיך דער מוח: אַוודאי אין טהעאַטער מיט עמיצען אַוועק געלאָפֿען!... ווער עס נעהמט איהר אַ בּילעט מיט יענעם געהט זי! פֿאַר טהעאַטער וואָלט זי זיך געהאָנגען... האַפּט זי דער רוח, זאָל זי ניט קומען. אין צוויי טעג פֿערגעס איך זי!... (ער הערט זיך צו צו דער טהיר) שאַ, דאַכט זיך איהרע טריט... (ער עפֿענט נערוועז די טהיר און עס בּעווייזט זיך דאָס שטוב-מיידיל.)

דאָס שטוב-מיידעל: איהר דאַרפֿט עפּעס? איך געה אין געוועלב.

בּאָרים: יאָ, יאָ איך דאַרף! גוט וואָס איהר האָט מיך דער־מאָהנט! (נעמט אַרויס דאָס בּייטעלע פֿון טאַש) איהר וועט מיר בּרענגען... (ער פֿאַרט־אַכט זיך).

דאָס שטוב-מיידעל: (בּייז) גיכער שוין! איך האָב קיין צייט ניט, די „בּעל הבּאָגדויע" זאָגט אַזוי אויך, אַז איך אַרבּעט פֿאַר אייך מעהר ווי פֿאַר איהר. אַי אַ בּאַלעבּאָנדזיע!

בּאָרים: איהר וועט מיר בּרענגען פֿון קאַנדיטעריי אַ פּאָר טשאַסטעס, אָבער פֿון די גוטע... נאַט אייך צעהן קאָפּיקעס.

דאָס שטוב-מיידעל: און מעהר גאָר נישט?

בּאָרים: ניין.

(דאָס שטוב-מיידעל לאָזט זיך צו דער טהיר:

בּאָרים: שרה, שרה!

דאָס שטוב-מיידעל: (קעהרט זיך אום) נו, רבונו של עולם, וואָס ווייטער?

בּאָרים: נאַ דיר אַ גילדערן און קויף עטליכע זעמעל מיט וואורשט... צוקער האָב איך, טהעע דאַכט זיך אויך...

(דאָס שטוב-מיידעל געהט אַרויס.

בּאָרים: (אַליין) טאָמער קומט זי פֿאָרט, די משוגענע, און איהר פֿערווילט זיך עסען... אפילו אַ שאָד דאָס געלד, עס וועט מיר מאָרגען אויף מיטאָג פֿעהלען... נאָר וואָס טהוט מען מיט איהר? זאָל זי ניט זאָגען, אַז איך בּין אַ „קבצן", בּיי איהר איז אַ קבצן ערגער, ווי געשמדט... „בּיזטו אַ קבצן, זאָגט זי, וויל איך מיט דיר קיין געשעפֿטען ניט האָבען"... (עס דערהערען זיך טריט. בּאָרים דערקענט איהרע טריט) זי געהט! זי געהט!

(עס עפֿענט זיך די טהיר און עס לויפֿט אַריין בּערטע מיט אַ פֿריילִיך שיינענדיג פּנים, אין אַ לייכטען זומער אַנצוג, מיט אַ זאָנטיק אין דער האַנד. פֿון איהרע בּעוועגונגען בּלאָזט אין צימער ווי אַ ווינד, זי דערלאַנגט בּאָריסען די האַנד, גיט איהם נאָכדעם לוסטיג אַ שטויס און זעצט זיך לאַכענדיג אַוועק).

בּערטע: איהר ווייסט, בּאָרים, וואָס מען גיט מאָרגען אין טהעאַטער?

בּאָרים: (פֿאַר זיך: שוין ווייטער מיט איהר טעאַטער) וואָס?

בּערטע: אַאידאַ! — מיין געליעבטעסטע אָפּעראַ. קרושעלניצקע שפּיעלט אַ אידאַ מיט בּאַטעסטינען... איך געה מאָרגען נעפּרעמענאָ! אויף אַאידאַ ניט געהן — אַ פֿיינע זאַך! איהר וועט דאָך אויך געהן — געוויס!

בּאָרים: (פֿערלעגען): איך וועל זעהן... איך וועל געהן! אַוודאי געהן! ווי דען?

בּערטע: ניט אַנדערש, ניט אַנדערש! איהר מוזט געהן! סיידען איהר ווילט זיך מיט מיר מעהר ניט זעהן...
(זי קוקט איהם לאַכענדיג אין די אויגען אַריין.

בּאָרים: בּערטע! וואָס ווילסט דו?

בּערטע: וואָס איז אייך, בּאָרים! חאַ-חאַ-חאַ! מיין געליעבטער!

בּאָרים: (נעמט זי אָן מיט ליעבשאַפֿט פֿאַר דער האַנד) אַ בּילעט האָסט דו, מיין לעבען?

בערטע: אויך מיר אַ זאָרג — אַ בּיליעט! פינקעלשטיין וויל מיר נעמען אַ בּיליעט, נאָר איך וויל ניט. איך וויל, אַז איהר זאָלט מיר נעמען, איך וויל, אַז דו זאָלסט מיר נעמען...

באָרים: (מיט שטראַהלענדע אויגען): דער פאַר וואָס דו האָסט געזאָגט „דו", נעם איך דיר אַ בּיליעט...

בערטע: (לאַכענדיג) איהר וועט מיר נעמען...

באָרים: ניין!

בערטע: דו וועסט מיר נעמען.

באָרים: (לאַכט) יאָ, יאָ... (וויל זי קושען).

בערטע: (שטױסט איהם אָב) דאָס טאָר מען ניט.

באָרים: פאַר וואָס?

בערטע: עס איז נאָך צו פריה.

באָרים: ווען דען יאָ?

בערטע: (לאַכענדיג) שפּעטער, שפּעטער, ווען איהר וועט ווערט זיין!

באָרים: (מיט ברענענדע אויגען) פאַרט ווען? רעד ווערטער...

(עס עפינט זיך די טהיר און עס געהט אריין דאָס שטוב-מיידעל. צו באָריסען:) נאַט אַייך, דאָ האָט איהר דאָס!

בערטע: (וויקעלט פערנאַנדער די פּאַפּיערען) זעהר גוט! זעהר גוט! איך וויל טאַקי עסען!

דאָס שטוב-מיידעל: עס איז ניט פאַר אַייך.

בערטע: (ווענדענדיג זיך צו באָריסען מיט אַ שמייכיל) עס איז ניט פאַר מיר, באָרים?

באָרים: (רויט ווערענדיג) פאַר אַייך, פאַר אַייך! עסט געזונטערהייט, זאָל אַייך וואהל בעקומען!

דאָס שטוב-מיידעל: (אונטער דער נאָז) סאַ מין גוט-לעבען! פונקט ווי נאָך דער חתונה... (זי געהט אַרויס).

(בערטע העבט אָן עסען און באָרים קוקט אויף איהר מיט פייערדיגע בּליקען).

באָרים: בערטע, מיין לעבען, זאָג וואָס וועט זיין די ענדע?

בערטע: (עסענדיג) די ענדע וועט זיין זעהר גוט: איך וועל יעצט אויפעסען די וואורשט מיט די זעמל, טהעע וועט דאָך מסתּמא אויך זיין, וועל איך פערטרינקען, און וועל געהן אַ היים זיך לעגען שלאָפען.

באָרים: און ווער וועט זיך דיר חלומען?

בערטע: (שמייכלענדיג) דו געוויס ניט!

באָרים: אפשר יאָ!

בערטע: געוויס ניט!

באָרים: פאַר וואָס?

בערטע: ווייל איך טראַכט וועגען דיר קיינמאָל ניט.

באָרים: דאָס איז אַ ליעגען.

בערטע: אַנ'אמת.

באָרים: (נאָך אַ קליין-שווייגען) בערטע! גענוג דיר צו שפּאַסען!

בערטע: איך האָב פיינד צו זיין ערנסט!

באָרים: עס מוז דאָך אָבער נעמ'ן איין ענדע.

בערטע: אַדרבּא.

באָרים: (פריילין) נו, חאָטש מאָרגען.

בערטע: (שמייכלענדיג) לעגט אָב אויף איבער מאָרגען: מאָרגען איז מאָנטאַג — ניט קיין מזלדיגער טאָג... (לאַכט).

באָרים: (אויפגערעגט) בערטע, בערטע! גענוג צו שפּאַסען! איך קען אָהן דיר אַ טאָג ניט לעבען... זאָג מיר דעם אמת, האָסט מיך ליעב?

בערטע: (ערנסט) ליעב.

באָרים: (אויפגעלעבט) אַ געזונד אין דיר דער פאַר... (וויל איהר פאַלען אויפ'ן האַלז).

בערטע. (פערזאָרגט) אַייל זיך ניט, מיין ליעבער! אָמת איך האָב דיר ליעב, עס איז אָבער פערהאַן אַ גרויסער „נאַר", דער „נאַר" לאָזט דיך ניט צו צו מיר.

באָרים: (נייגעריג) ערקלער מיר דעם „נאַר".

בערטע. (נאָך אַ קורצער פּאַוזע קוקט איהם טיעף אין די אויגען אריין) זאָג מיר, באָרים, די וואָרהייט, ווי פֿיעל פֿערדיענסטו אַ מאָנאַט.

באָרים. (פֿערלעגען) איך פֿערדין ניט שלעכט... הייסט דאָס זאָגען גאָר אַסך קען איך ניט... איך פֿערדיען 40 רובעל אַ חדש (פֿאַר זיך: איך לייג···) און אַ מאָל מעהר...

בערטע: (לאַכט) און אַ מאָל וויניגער...

באָרים. (בעלעדיגט) וועניגער קיינמאָל ניט.

בערטע: און פֿאַר 40 רובעל אַ חדש ווילסטו איך זאָל דיך ליעבען!...

באָרים: (פֿערקרימט זיך) פֿע בערטע! אַזוי איז ניט שיין צו רעדען, ווי קומט ליעבע צו געלד? מיר וועלען אָהן געלד גליקליך זיין... וועלכע פֿערליעבטע קוקען דאָס אויף געלד?

בערטע: (שמייכלענדיג) נאַרעלע! וואָס איז זיך דאָ צו נאַרען! ראָמאַנען לעז איך טאַקי אַלע שבת גלייך מיט דיר. איך וויים אָבער אַז די ראָמאַנען־מאַכער זענען גרויסע ליעגנער, די „מעשיות" טראַכטען זיי אויס פֿון קאָפּ.

באָרים: (אומעטיג) דו גלויבסט גאָר ניט אין ליעבע?

בערטע: איך גלויב ניט אין שדים און מתים (לאַכט).

באָרים: ביזט אַ האַרטע!

בערטע: וואָס דען האָסטו געוואָלט? איך זאָל זיך לאָזען ביינען — איך וואָלט שוין לאַנג צעבראָכען געוואָרען.

באָרים: (געהט אום הין און צוריק איבערן צימער, ענדליך שטעלט ער זיך אַ וועק געגען בערטען, נעמט זי אָן פֿאַר'ן פּלייטשע און זאָגט:) הער, בערטע — איך וויים דאָך, דו ווילסט גוט לעבען, דו זאָלסט קיין נויט ניט דאַרפֿען ליידען, דו ווילסט פֿערגניגען האָבען, ווילסט לעבען ווי אַ יונגער מענש דאַרף לעבען, — איך שווער דיר מיט אַלץ וואָס הייליג איז, אַז מיט מיינע לעצטע כּחות וועל איך דיר

זעהן צופֿריעדען שטעלען, וועסט גליקליך לעבען... גליקליך...

בערטע: (טראַכט אַ ווײַלע) ווייסטו גאָר וואָס? צו וואָס דאַרפֿסט מיר שווערען, ווי אַ יודענע, און איך זאָל קלעהרען: צו גלויבען דיר צו ניט — בעוויז עס פּאַקטיש...

באָרים: (אויפֿגעלעבט) אַודאי וועל איך עס בעווייזען, וועסט גליקליך זיין.

בערטע: ווען?

באָרים: גלייך ווי מיר האָבען התונה.

בערטע: און, טאָמער ניט, וועל איך זיך מיט דיר געהן גטן!... ניין! נארעלע — דאָס וועט מיר ניט לויהנען: אַ גרושה איז שוין ניט אַזאַ סחורה ווי אַ מיידעל... אין אַ גרושה וועסטו זיך ניט פֿערליעבען אַזוי שטאַרק...

באָרים: איז וואָס־זשע ווילסטו?

בערטע: דו זאָלסט מאַכען אַ רעפּעטיציע...

באָרים: וואָס הייסט עס?

בערטע: איך וועל דיר ערקלערען, הער נאָר מיט קאָפּ! איז טעאַטער ביזטו דאָך געווען. האָסט געזעהען ווי אַזוי אויפֿ'ן סצענע שפּיעלט יעדער זיין אַקטיער ראָליע געשיקט און קלוג... פֿון וואַנען קענען זיי עס? ווי אַזוי געהט עס צו ביי זיי אַזוי גלאַט און פֿיין, אַז דאָס פּובליקום קוועלט גאָר אָן... פֿון וואַנען, ווייסטו?

באָרים: אַודאי וויים איך: זיי זענען געראָטענע מענשען, טאַלאַנטען...

בערטע: געראָטענקייט און טאַלאַנט איז נאָך וויניג... מען דאַרף האָבען פּראַקטיק אויך. פּראַקטיק איז דער עיקר... די אַקטיערען געהן ניט גלייך אויפֿ'ן סצענע שפּיעלען פֿאַר'ן פּובליקום, נאָר זיי מאַכען עטליכע טעג רעפּעטיציעס — פֿערשטעהסט? און ביז וואַנען די רעפּעטיציע גיט זיך נישט איין, האָבען זיי קיין העזה ניט אָרוים צו געהן אויפֿ'ן סצענע פֿאַר'ן פּובליקום...

באָריס: (פערוואונדערט) קעגען וואָס זאָגסטו דאָס...

בערטע: (ערנסט) איך זאָג עס קעגען חתונה האָבען: דאָס איז אַ שווערע דראַמע, פערשטעהסט, און אַ דראַמע ניט אויף אַ נאַכט, נאָר אויפ'ן גאַנצען לעבען... און דו ווילסט גלייך אָנהויבען שפּילען, גאָר אָהן רעפּעטיציע! אַזאַ חוואַט ביזטו...

באָריס: (פערלעגען) איך פערשטעה אלץ ניט...

בערטע: איז טאַקי ניט גוט... איך פערשטעה בעסער פאַר דיר, חאָטש איך האָב לאַנגע האָר און קורצען שכל... הער באָרים! קיין נדן האָב איך ניט, און טאָמער וואָלט איך האָבען, וואָלט איך דיר אויך אַ פייג געגעבען. ווי אַזוי ווערסטו זיך אַיינאָרדנען? ווי אַזוי ווערסטו דינגען אַ וואָהנונג, צו ווענינגסטענס פון צוויי צימערן? וואו ווערסטו נעהמען אַ טיש, בעטען, שטוהלען און נאָך און נאָך? האָסט אפשר אַ רייכע משפחה?

באָריס: (פעסט) עס וועט אַלץ זיין...

בערטע, נו, אַדרבא בעוויז... מאַך אַ רעפּעטיציע: דינג אַ וואָהנונג חאָטש אויף אַ חדש. גיעב מיר אַלע טאָג אויף מיטאָג קאָכען, איין מאָל אין וואָך נעם מיר אין טעאַטער, — אויב דו וועסט אויסהאַלטען אַזוי אַ חדש בין איך דיינע, ביזטו אַ טאַלאַנט און קענסט שפּיעלען אַזאַ שווערע דראַמע.

באָריס: (לאַכט בלומרשט) איין איינפאַל אַ ביסעל... חאַ-חאַ-חאַ! אַ רעפּעטיציע, ווי אַזוי צו לעבען נאָך דער חתונה... מיינסט עס ערנסט?...

בערטע: נאָר ניט דאָס, וואָס דו מיינסט... אין אַ רעפּעטיציע לאָזט מען קלייניגקייטען דורך...

באָריס: איך מיין נישט קיין בייז, מיין קלוגע בערטעלע... איך' וויים וואָס אַ רעפּעטיציע בעדייט.

בערטע: אויב דו ווייסט איז גוט, נאָר טאָמער וואָלסטו ניט געוואוסט, וויים איך... נו, איז וואָס בלייבט? נעמסט זיך אונטער צו מאַכען איין רעפּעטיציע?

באָריס: אָח, מיט'ן גרעסטען פערגעניגען... מאָרגען הייב איך אָן, וועסט מיר העלפען? יאָ, בערטעלע?

בערטע. קויפען וועל איך און דו וועסט געלד געבען...!

באָריס: גוט — גוט...

בערטע: אַלזאָ בלייבט עס אַזוי?

באָריס: איך בין גרייט...

בערטע: געדענק-זשע זאָלסט אויספיהרען...

באָריס: איך בין זיכער...

בערטע: נו, געה איך יעצט אַוועק, אַ גוטע נאַכט (זי דערלאַנגט איהם די האַנד).

באָריס: (וויל זי אַ קיש טהון, בערטע שטויסט איהם אָב און פליהט אַרויס).

באָריס: (אַליין) נו אַ קאָפּ! זאָל זי!... (ער שמייכעלט) איך וועל עס אויספיהרען! יאָ, יאָ! אַ רעפּעטיציע! חאַ-חאַ-חאַ!... נו, אַ קאָפּ!... זאָל זי!...

(פאָרהאַנג)

צווייטער אַקט.

[אין אַ חדש אַרום:]

(די סצענע שטעלט פֿאָר אַ גרויס מעבלירט צימער, אין מיטן שטעהט אַ קאַלעכדיגער טיש, אַרום איהם פֿיער שטוהלען, ביי אַ וואַנד — אַ ווייכע קושעטקע, רעכטס פֿון צימער געפֿינט זיך אַ טהיר, וואָס פֿיהרט אין נאָך אַ קליין צימעריל. באָרים געהט אום הין און צוריק איבערן צימער, רייבט דעם שטערן, מאַכט צו די אויגען, עפֿענט זיי, בעטראַכט אַ שטוהל, דעם טיש און ברומט אַלץ: ניין, ניין; עס הערט זיך קלאַפּען אין טהיר. באָרים שטעלט זיך מיטן פּנים צו דער טהיר און פֿרעגט אומרוהיג):

באָרים: ווער איז דאָרט?

אַ גראָבע שטימע: איך.

באָרים: (לייכטער אָבאַטהעמדיג) זעלצער? געה אַריין!

(עס געהט אַריין אַ יונגער מענש פֿון 25 יאָהר, אָרים, אָבער ריין און פֿראַנטיש געקלייד. וואַרפֿט אום זיינע בליקען איבערן צימער, קוועטשט מיט די פּלייטשעס און פֿרעגט):

זעלצער: וואָס בעדייט עס אַלץ באָרים?

באָרים: זעץ זיך, איך וועל דיר דערצעהלען, נאָר אַייל זיך ניט.

זעלצער: וואָס זעהט מען דיר עס ניט ערגיץ, ביזט אַ גביר געוואָרען — דיר שטעהט שוין ניט אָן צו האָבען געשעפֿטען מיט אונז, קבצנים?

באָרים: (מיט איראָניע) עס קען זיין.

זעלצער: שוין לאַנג, אַז דו וואהנסט אין אזא רייכען צימער?

באָרים: שוין אַ מאָנאַט (זיפֿצט).

זעלצער: וואָס=זשע זיפֿצסטו, גוטער ברודער? דאַכט זיך חוץ דיין שאַדען אויף מיר געזאָגט געוואָרען...

באָרים: (טאַפּט זיך די טאַשע) האָסט אפשר אַ פּאַפּיראָס?

זעלצער: גראַדע ניט — איך האָב געוואָלט ביי דיר בעטען. וואָס איז אויף דיר געקומען אַזא דלות?

באָרים: איך בין אַ גרויסער בעל=הוצאה. איך האָב דאָך שוין אַ ווייַ...

זעלצער: וואָס?

באָרים: גאָר נישט (געהט אום איבערן צימער).

זעלצער: (קוקט זיך אום) זאָג מיר, וואָס איז דאָרטען פֿאַר אַ שלאָפֿצימעריל?

באָרים: (אין פֿערלעגענהייט) גאָר נישט... גאָר נישט...

זעלצער: נו, אויב דו האָסט פֿאַר מיר סודות וויל איך מיט דיר ניט ריידען — אַדיע! (ער שטעלט זיך אויף און שטרעקט אויס די האַנד).

באָרים: זיי ניט קיין נאַר! (האַלט איהם אָב) וואָס ווילסטו וויסען? דאָ איז קיין סודות ניטאָ, אַ צרה איז דאָ יע פֿערהאַן, אָבער ניט קיין סוד... אַ גרויסע צרה...

זעלצער: דערצעהל דעם סוד, דיין צרה — אַבי דערצעהל.

באָרים: קאָנסט דאָך בערטהען?

זעלצער: נו? וואָס איז דאָ די צרה? דאַכט זיך אַ גאַנץ וואהל מיידעל...

באָרים: איך האָב אויך אַזוי געמיינט... פֿערקעהרט — איך האָב געמיינט, אַז קיין גרעסערס גליק איז גאָר אויף דער וועלט ניטאָ, ווי צו האָבען חתונה פֿאַר אַזא מיידעל ווי בערטהע איז.

זעלצער: (ערשטוינט) דו האָסט מיט איהר שוין חתונה געהאַט?

באָרים: שרעק זיך ניט... איך קען נאָך חרטה האָבען... עס איז נאָר אַ רעפּעטיציע...!

זעלצער: ווי הייסט אַ רעפּעטיציע?

באָרים: פּשוט אַ רעפּעטיציע ווי צו געבען אַ ווייב ברויט עסען, אַ דירה און נאָך אַזעלכע זאַכען...

זעלצער: (לאַזט) איין איינפאַל, ווי איך בין אַ יוד. ווֶעמעס אויפּטהו איז דאָס? מסתמא איהרער — דאָס איז אַ קעפּעלע!...

באָרים: וואָס דען האָסטו געדעכינט, אַז עס איז מיין אויפטהו. מיר וואָלט אַזאַ חכמה קיינמאָל אין קאָפּ ניט אַריינגעפאַלען...

זעלצער: נו, איז זי צופריעדען... קענסט געבען ברויט?

באָרים: יאַ — איך בין שוין אַ בעל־חוב איבער הונדערט רובעל... (קראַצט זיך אין קאָפּ).

זעלצער: (מיט איראָניע) אַזאַ חכם, הייסט עס, ביזטו... נו, וואָס וועט זיין ווייטער?

באָרים: ווייטער איז ניט גוט... זי דאַרף באַלד קומען און וועט אודאי ווֶעלען חאָטש מאָרגען צו דער חופה געהן... אַ קלוגע איז זי אפילו, נאָר פאָרט ווייבערשער שכל — וואו איך האָב גענומען דעם גאַנצען חודש געלד, קען זי דאָך ניט פערשטעהן...

זעלצער: אַ שאָד פון דעסטוועגען איינלאָזען בערטען...

באָרים: (מיט יאוש) עט... גלויב מיר ברודער, אַז עס איז אַלץ נאַרישקייט, צום אָנהייב האָב איך געמיינט, אַז איך וועל זיין דער גליקליכסטער מענש, אויב בערטע וועט זיין מיינע, און יעצט אַז זי איז שוין כמעט ווי מיינע, איז מיר דאָס לעבען ניט ניחא... וואָס איז דאָ פאַר אַ גליק? חתונה האָבען און אַ גאַנץ לעבען אַזוי שווינדלען, דרעהען מיט'ן מח וואו צו לייהען, וואו צו באָרגען, ניט האָבען קיין בערוהטע מינוט... היינט נאָכדעם — קינדער, אַ גרעסערע הוצאָה... עס פאַלט אָן אַ פּחד!

זעלצער: אַביסעל איז דאָס אמת... (פּאַוזע) איז וואָס רעכענסטו קיינמאָל ניט חתונה האָבען?

באָרים: וואו איך וועל ניט זיין אין שטאַנד גוט צו פערדיענען,

אַז מיין פרוי זאָל קענען גוט לעבען אָהן שווינדלערייען, אָהן קאָפּ דרעהעניש, וועל איך טאַקי ניט חתונה האָבען... טאָר איך ניט חתונה האָבען... די רעפּיטיציע האָט מיר בעוויזען, ווי אַזוי מיר טאָרען קיינער ניט חתונה האָבען...

זעלצער: עמיצער געהט דאַכט זיך...

באָרים: (ערשראָקען) דאָס איז זי. געה יעצט אַוועק, פאָלג מיר. איך דאַרף מיט איהר רעדען און פאַר אַ זייטיגען מענשען וועל איך ניט קענען...

זעלצער: אַווראי אַזוי (אָב).

(בערטע פליהט אַריין מיט אַ פריילעכען שטראַהלענדען געזיכט, דער לאַנגט באָרים'ן די האַנד און זעצט זיך אויף אַ שטוהל);

בערטע: אוי, בין איך דאָס מיעד!...

באָרים: וואו ביזטו דאָס אַזוי אומגעלאָפען?

בערטע: ווייס איך אַהער, אַהין... וואָס ביזטו עפּיס אַזוי צעטראָגען.

באָרים: איך בין אויך עפּעס מיעד —

בערטע: נו, אויב דו ביסט מיעד וועל איך יעצט מיט דיר ניט רעדען.

באָרים: וואָס האָסטע געוואָלט רעדען?

בערטע: (מיט אַ שמייכעל) היינט ענדיגט זיך דאָך אונזער רעפּעטיציע...

באָרים: איך ווייס.

בערטע: (געהט צו צו איהם נאָהענט און לעגט איהם אַרויף די האַנד אויפ'ן פלייצען ביזט אַ חוואַט, איך האָב דיך ליעב...

באָרים: (מיט אַ שמייכעל) איך וועל קענען שפּיעלען די ראָלע? האַ!

בערטע: יאַ — יעצט גלויב איך דיר. דעם חדש האָסטו מיך אויסגעהאַלטען מיט אַלע פערגעניגענס: טעאַטער אפילו האָט אויך ניט געפעהלט...

באָריס: (לעגט איהר אַרויף די האַנד אויפ'ן פּלייצע) בערטעלע, קענסט מיר אפשר לאָזען אָברוהען... איך בין זעהר מיער פון דער רעפּעטיציע. דער קאָפּ שפּאַלט זיך מיר...

בערטע: (ערשראָקען) ווי הייסט?

באָריס: ווילסט וויסען דעם אמת?

בערטע: אַוודאי דעם אמת...

באָריס: נו, טאָ וויס, אַז די רעפּיטיציע איז טאַקי זעהר נויטהיג געווען... איצטער זעה איך, ווי ווייט איך קען ניט שפּיעלען... איך קען ניט, איך קען ניט!...

בערטע: האָסט חרטה, הייסט עס?

באָריס: יאָ, בערטעלע איך האָב חרטה, און דער עיקר — איך האָב מורא... זיי מיר געזונד און אַ דאַנק דיר פאַר דיין לעקציע, וואָס דו האָסט מיר געגעבען. זי האָט מיר אפשר געקאָסט אַסך געלד, אָבער עס איז ווערטה, זעהר ווערטה... (ער לאָזט אַראָב דעם קאָפּ און פער־טראַכט זיך).

בערטע: (שפּרינגט אויף פון אָרט, קוקט זיך איבער אַלע פיער ווינקלען גיט אַ שפּיי לאַכט זיך פערנאַנדער און שרייט אויס). מאוסער טרום... חא־חא־חאַ.

(זי לויפט ארויס, אַ שפּיי טהוענדיג):

פאָרהאַנג פאַלט.

קאטאלאג פון נייע טעאטער ביכער

אייבינגע ליעד.	ארנשטיין	12
אוריאל אַקאָסטא.	פון לערנער	25
אחשורוש.	פון גאָלדפאַדען	:0
אידישער פריץ.	פון שייקעוויטש	20
אַלגעמיינער סטרייק.	פון ה. שטיפט	15
אַמעריקאַנער אַרבייטער.	פון יעקב סער	10
אסתר'קע.	פון עפּעלבערג	25
אשה רעה.		25
באָבע מיט'ן איינִיקעל.	פון גאָלדפאַדען	20
בית דוד.		:5
בן הדור.	הורוויץ	25
בלימעלע.		25
בר כוכבא.	פון גאָלדפאַדען	25
געברידער לורייע	פון י. גאָרדאָן	
גאָט מענש און טייפעל.	פון י. גאָרדאָן	50
דאקטאר אַלמאַסאַדאָ.	פון גאָלדפאַדען	20
דאָראַ.	פון שייפּענשטיין	25
דבורה'לע מיוחסת.	י. גאָרדאָן	20
דוד אין דער וויסטע.	פון עפּעלבערג	20
דוד'ס פידעלע.		25
דער קאַמפּף.	פון ה. שטיפט	15
הדסה די חלוצה.		25
הערצעלע מיוחס.		25
ווילדע פרינצעסען.	פון י. גאָרדאָן	30
זועבער.		30
זשידאָווקא.	פון לערנער	25
חאשע די יתומה.		30
חינקע און פינקע.		20
יהודית ואַלפאָרנוס.	פון לערנער	20
יודען.	פון טשיריקאָוו	35
כישוף מאַכערין (צויבערין).	פון גאָלדפאַדען	25
כל נדרי.		20
לא תחמיר.	פון גאָרדאָן	25
מירעלע אפרת.	פון י. גאָרדאָן	30
מישקע און מאָשקא (אָדער די איראָפּייער און אמעריקא).		
מליץ יושר (רבי יאָגעלמאַן).		20
מעדעא.	פון גאָרדאָן.	20
משוגעים הויז.	פון ד. פינסקי	5
משיח'ס צייטען.	פון ש. אש	25
נאָב'ן שטרייק.	ג. טשורני	15
עקדת יצחק.		25
עתליהו.		25
פאלשער משיח.	(דוד אלראָי)	20
פאַמיליע צבי.	פון ד. פינסקי	15
צוזייט און צו שפּרייט.	פון שלום עליכם.	35
צווייטער המן.		25
קאַבצענזאָהן און הונגערמאַן.	גאָלדפאַדען	20
קוני לעמל.		20
קאָקעטקע דאַמע.	שייקעוויטש.	20
רעפעטיציע קאָמעדיע און צוויי אַקטען.	פון א. רייזען	10
שולמית	פון גאָלדפאַדען	25
שוועסטער.	פון י. ל. פרץ	15
שלום בית.		25
שלמה גאָרגל.		20
שמענדריק.	פון גאָלדפאַדען	10
שפאנישע אינקוויזיציע.		20
שפרינצע די מעקלערען.		20

צו בעקומען אין בוכהאַנדלונג:

Я. Лидскій, Варшава, Налевки 36.

3 0112 072902486